

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ก็เพื่อศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเปรียบเทียบทางสังคมและข้อมูลป้อนกลับ ต่อการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง เป็นการวิจัยแบบ 2x2x2 แฟคทอเรียลดีไซน์โดยเป็นการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม (2x2x2 Between-subjects factorial design) โดยระดับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเปรียบเทียบทางสังคมและผลป้อนกลับเป็นตัวแปรอิสระ การเพิ่มคุณค่าให้ตนเองเป็นตัวแปรตาม ทั้งนี้บุคลิกภาพแบบหลงตนเองแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับความหลงตนเองสูงและระดับความหลงตนเองต่ำ การเปรียบเทียบทางสังคมแบ่งเป็น 2 ระดับ คือการเปรียบเทียบกับผู้อื่นและไม่เปรียบเทียบกับผู้อื่น ผลป้อนกลับแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ผลป้อนกลับทางบวกและผลป้อนกลับทางลบ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้เป็นนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาทั้งสถาบันของรัฐและเอกชน จำนวน 578 คน เป็นเพศชาย 166 คน เพศหญิง 412 คน มีอายุระหว่าง 16-23 ปี โดยมีอายุเฉลี่ย 19.32 ปี

ตัวแปรที่ศึกษา

ในการวิจัยนี้มีตัวแปรประกอบด้วย

ตัวแปรอิสระ

1. บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง แบ่งเป็น 2 ระดับ
 - 1.1 บุคคลที่หลงตนเองสูง
 - 1.2 บุคคลที่หลงตนเองต่ำ

2. สถานการณ์เปรียบเทียบ

2.1 ทำงานคนเดียว

2.2 ทำงานเป็นคู่

3. รูปแบบผลป้อนกลับ

3.1 ผลป้อนกลับทางบวก

3.2 ผลป้อนกลับทางลบ

ตัวแปรตาม

การเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีทั้งหมด 3 ชิ้นด้วยกัน คือ มาตรฐานวัดความหลงตนเอง (The Narcissistic Personality Inventory) มาตรฐานวัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง (How I See Myself Questionnaire) และงานที่มอบหมาย (Task)

การพัฒนาและลักษณะของมาตรวัด

รายละเอียดของแต่ละมาตร มีดังต่อไปนี้

1. มาตรฐานวัดความหลงตนเอง (The Narcissistic Personality Inventory)

ผู้วิจัยได้นำข้อกระทงในมาตรฐานวัดความหลงตนเองจากการพัฒนาของพรสวรรค์ ดันโชติศรีนนท์ (2547) จำนวน 42 ข้อมาพัฒนาเพิ่มเติมร่วมกับนิภาพร รุจิพัฒน์กุล (2549) ซึ่งพรสวรรค์ ดันโชติศรีนนท์ได้นำข้อกระทงในมาตรฐานวัดความหลงตนเอง (The Narcissistic Personality Inventory หรือ NPI) ของ Raskin และ Terry (1988) จำนวน 40 ข้อ ซึ่งเป็นลักษณะแบบเลือกตอบ (forced choic items) มาดัดแปลงเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert scale) แปลเป็นภาษาไทยและเขียนข้อกระทงเพิ่มเติม ทั้งนี้เพื่อให้มีเนื้อหาที่เหมาะสมกับบุคลิกลักษณะนิสัยของคนไทย โดยผู้วิจัยได้สร้างข้อกระทงเพิ่มเติมจากเดิมที่พรสวรรค์ ดันโชติศรีนนท์ได้พัฒนาไว้แล้วอีกจำนวน 43 ข้อ มีข้อกระทงทางบวกและข้อกระทงทางลบ รวมเป็น 85 ข้อ โดยได้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาของข้อกระทงจากอาจารย์ที่ปรึกษา แบ่งความหลงตนเองออกเป็น 7 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ด้านอำนาจหน้าที่ (Authority)
มีข้อกระทงเดิมจำนวน 6 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 6 ข้อ (รวม 12 ข้อ)
2. ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง (Self-Sufficiency)
มีข้อกระทงเดิมจำนวน 6 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 7 ข้อ (รวม 13 ข้อ)
3. ด้านความเหนือกว่า (Superiority)
มีข้อกระทงเดิมจำนวน 6 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 6 ข้อ (รวม 12 ข้อ)
4. ด้านการชอบแสดงออก (Exhibitionism)
มีข้อกระทงเดิมจำนวน 6 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 5 ข้อ (รวม 11 ข้อ)
5. ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ (Exploitativeness)
มีข้อกระทงเดิมจำนวน 6 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 7 ข้อ (รวม 13 ข้อ)
6. ด้านความทะนงตน (Vanity)
มีข้อกระทงเดิมจำนวน 6 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 5 ข้อ (รวม 11 ข้อ)
7. ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (Entitlement)
มีข้อกระทงเดิมจำนวน 6 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 7 ข้อ (รวม 13 ข้อ)

โดยจำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดความหลงตนเองจำแนกตามองค์ประกอบแสดง
ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดความหลงตนเองจำแนกตามองค์ประกอบ

องค์ประกอบ	ข้อกระทงเดิมของ พรสวรรค์ (2547)			ข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม			รวม
	ด้าน บวก	ด้าน ลบ	รวม	ด้าน บวก	ด้าน ลบ	รวม	
1. ด้านอำนาจหน้าที่	5	1	6	1	5	6	12
2. ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	5	1	6	4	3	7	13
3. ด้านความเหนือกว่า	5	1	6	2	4	6	12
4. ด้านการชอบแสดงออก	3	3	6	2	3	5	11
5. ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	5	1	6	2	5	7	13
6. ด้านความทะนงตน	3	3	6	2	3	5	11
7. ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่	4	2	6	3	4	7	13
รวม	30	12	42	16	27	43	85

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ซึ่งให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าข้อกระทงแต่ละข้อตรงกับความรู้สึกของผู้ร่วมการวิจัยมากน้อยเพียงใด โดยมีระดับการตอบ 5 ระดับ ตั้งแต่ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง (ดูตัวอย่างที่ภาคผนวก ก) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ข้อกระทงทิศทางบวก มีระดับการให้คะแนน ดังนี้

1	คะแนน	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2	คะแนน	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
3	คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน
4	คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วย
5	คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อกระทงทิศทางลบ มีระดับการให้คะแนน ดังนี้

5	คะแนน	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	คะแนน	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
3	คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน
2	คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วย
1	คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การประเมินคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยได้นำมาตรวจวัดความหลงตนเองที่ปรับปรุงขึ้นใหม่ ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างมาตรซึ่งเป็นบุคคลทั่วไปจำนวน 556 คน เป็นเพศชาย จำนวน 179 คน เพศหญิงจำนวน 372 คน และไม่ได้ระบุเพศจำนวน 5 คน อายุ 12-60 ปี แล้วจึงนำ ข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยการทดสอบค่าทีระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ซึ่งเป็นการ วิเคราะห์กลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ จากร้อยละ 27 ของคะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนสูงและ ร้อยละ 27 ของคะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนต่ำ จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อ อื่นๆ ในมาตร (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) โดยกำหนดนัยสำคัญที่ระดับ .05 ตามตารางของ Minium (1978) ($N = 500$) และนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง โดยการหาค่า สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในแบบแอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient of Internal Consistency) จากการวิเคราะห์ดังกล่าวได้ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 83 ข้อ แบ่ง ออกเป็นข้อกระทงเดิมจำนวน 41 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 42 ข้อ โดยเป็นข้อกระทง ทางบวกจำนวน 45 ข้อ และข้อกระทงทางลบจำนวน 38 ข้อ และมีค่าแอลฟาเท่ากับ .9242 (ดู ภาคผนวก ข)

ในการหาความตรงของมาตร ผู้วิจัยได้นำข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 83 ข้อมาวิเคราะห์ องค์ประกอบ (Factor Analysis) โดยการใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Components) กำหนดองค์ประกอบเป็น 7 องค์ประกอบ ได้ข้อกระทงทั้งสิ้น 44 ข้อ จากนั้นจึงนำมา วิเคราะห์องค์ประกอบอีกครั้ง (Second-order factor analysis) โดยหมุนแกนด้วยวิธีแวนิแม็กซ์ (Varimax) ซึ่งผลการวิเคราะห์ในครั้งนี้ได้ข้อกระทงรวมกลุ่มกัน จำนวนทั้งหมด 35 ข้อ โดยที่ องค์ประกอบด้านความเหนือกว่าและการชอบแสดงออกนั้นรวมกลุ่มอยู่ในองค์ประกอบเดียวกัน จำนวน 8 ข้อ

จากการศึกษาภาวะสันนิษฐาน (Construct) ของความหลงตนเองพบว่า ด้านความเหนือ-กว่าและด้านการชอบแสดงออกนั้นแตกต่างกัน โดยที่ความเหนือกว่านั้นเป็นการแสดงออกถึงความสามารถทางสังคม การแสดงออกถึงความเหนือกว่าทางสถานภาพในสังคม ส่วนการชอบแสดงออกเป็นการชอบแสดงออกเพื่อเรียกความสนใจ การชอบแสวงหาการสัมผัส และมีลักษณะเปิดตัวเอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการแยกองค์ประกอบด้านความเหนือกว่าและการชอบแสดงออกออกจากกัน โดยนำข้อกระทงในด้านความเหนือกว่าและการชอบแสดงออกจำนวน 8 ข้อ มาวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยใช้วิธีการหมุนแกนด้วยวิธีแวนแม็กซ์ (Varimax) แต่ไม่ได้กำหนดองค์ประกอบ ผลที่ได้ปรากฏว่า ข้อกระทง 8 ข้อนี้แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบได้อย่างชัดเจน ดังนี้

ข้อกระทงที่อยู่ในองค์ประกอบที่ 1 (การชอบแสดงออก) ได้แก่ ข้อกระทงที่ 15 22 25 69 ตัวอย่างข้อกระทง เช่น ฉันชอบที่จะเป็นจุดสนใจ ฉันไม่ชอบเป็นจุดสนใจไม่ว่าจะในสถานการณ์ใดก็ตาม เป็นต้น

ข้อกระทงที่อยู่ในองค์ประกอบที่ 2 (ความเหนือกว่า) ได้แก่ ข้อกระทงที่ 30 31 37 64 ตัวอย่างข้อกระทง เช่น ฉันปรารถนาว่าในอนาคตจะมีคนเขียนประวัติของฉัน ฉันคิดว่าฉันเป็นคนพิเศษ เป็นต้น

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Components) กำหนดองค์ประกอบออกเป็น 7 องค์ประกอบ แสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2

จำนวนข้อกระทงรายด้านของมาตรวัดความหลงตนเองในการวิเคราะห์องค์ประกอบทั้ง 2 ครั้ง

องค์ประกอบ	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
ด้านอำนาจหน้าที่	7	7
ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	4	4
ด้านความเหนือกว่า	4	4
ด้านการชอบแสดงออก	4	4
ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	10	7
ด้านความทะนงตน	7	5
ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่	8	4
รวม	44	35

จากการหาความตรงของมาตร พบว่า มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 35 ข้อ (ดูภาคผนวก ค) แบ่งเป็นข้อกระทงเดิม จำนวน 19 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม จำนวน 16 ข้อ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้หาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในแบบแอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient of Internal Consistency) พบว่าองค์ประกอบด้านความเหนือกว่า มีค่าแอลฟาเท่ากับ .6375 องค์ประกอบด้านการชอบแสดงออก มีค่าแอลฟาเท่ากับ .7191 องค์ประกอบด้านอำนาจหน้าที่ มีค่าแอลฟาเท่ากับ .7308 องค์ประกอบด้านความทะนงตน มีค่าแอลฟาเท่ากับ .7744 องค์ประกอบด้านการแสวงหาผลประโยชน์ มีค่าแอลฟาเท่ากับ .6929 องค์ประกอบด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ มีค่าแอลฟาเท่ากับ .7193 องค์ประกอบด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง มีค่าแอลฟาเท่ากับ .6505 และได้ค่าแอลฟารวมทุกข้อกระทงเท่ากับ .8253

2. มาตรการวัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง

มาตรการวัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง (How I See Myself Questionnaire หรือ HSM) พัฒนาโดย Taylor และ Gollwitzer (1995) เป็นมาตรที่สร้างขึ้นเพื่อใช้วัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง โดยผู้วิจัยนำมาแปลเป็นภาษาไทยและเขียนข้อกระทงเพิ่มจำนวน 29 ข้อ รวมเป็น 51 ข้อ เพื่อให้มีเนื้อหาที่เหมาะสมกับบุคลิกลักษณะนิสัยของคนไทย (ดูตัวอย่างที่ภาคผนวก ง) แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ การวัดความสามารถ หรือทักษะทางบวก เช่น ความสามารถทางการเรียน การเคารพตนเอง เป็นต้น

การวัดลักษณะการหรือบุคลิกภาพทางด้านลบ เช่น ความเห็นแก่ตัว การชอบอวดแบ่งความสามารถ เป็นต้น

ตารางที่ 3

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง จำแนกในแต่ละด้าน

ด้าน	ข้อกระทงเดิม	ข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม	รวม
ความสามารถหรือทักษะทางบวก	10	14	24
ลักษณะการหรือบุคลิกภาพทางด้านลบ	12	15	27
รวม		51	

การให้คะแนนนั้นจะเป็นการให้ระดับคะแนนตนเองเปรียบเทียบกับเทียบกับนิสิต นักศึกษาที่อายุเท่ากัน เพศเดียวกัน และเรียนอยู่ในสถาบันเดียวกัน โดยเป็นการให้คะแนน บุคลิกลักษณะ ทั้งด้านบวกและด้านลบ มีการคะแนนเป็น 7 ระดับ คือ

- 1 หมายถึง *ต่ำกว่ามาก* เมื่อเทียบกับนิสิตนักศึกษาที่อายุเท่ากัน เพศเดียวกัน และเรียน อยู่ในสถาบันเดียวกัน
- 2 หมายถึง *ต่ำกว่า* เมื่อเทียบกับนิสิตนักศึกษาที่อายุเท่ากัน เพศเดียวกัน และเรียนอยู่ใน สถาบันเดียวกัน
- 3 หมายถึง *ค่อนข้างต่ำกว่า* เมื่อเทียบกับนิสิตนักศึกษาที่อายุเท่ากัน เพศเดียวกัน และ เรียนอยู่ในสถาบันเดียวกัน
- 4 หมายถึง *เท่ากัน* เมื่อเทียบกับนิสิตนักศึกษาที่อายุเท่ากันเพศเดียวกัน และเรียนอยู่ใน สถาบันเดียวกัน
- 5 หมายถึง *ค่อนข้างสูงกว่า* เมื่อเทียบกับนิสิตนักศึกษาที่อายุเท่ากันเพศเดียวกัน และ เรียนอยู่ในสถาบันเดียวกัน
- 6 หมายถึง *สูงกว่า* เมื่อเทียบกับนิสิตนักศึกษาที่อายุเท่ากัน เพศเดียวกัน และเรียนอยู่ใน สถาบันเดียวกัน
- 7 หมายถึง *สูงกว่ามาก* เมื่อเทียบกับนิสิตนักศึกษาที่อายุเท่ากัน เพศเดียวกัน และเรียน อยู่ในสถาบันเดียวกัน

ในการประเมินคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดดังกล่าวไปเก็บข้อมูลกับกลุ่ม ตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 250 คน เป็นเพศชายจำนวน 63 คน และ เพศหญิงจำนวน 187 คน จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยการทดสอบค่าที่ระหว่าง กลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำจากร้อยละ 27 จากร้อยละ 27 ของคะแนน รวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนสูงและร้อยละ 27 ของคะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนต่ำ ในขั้นต่อมาจึงนำมาวิเคราะห์รายข้อ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละ ข้อกับผลรวมของข้ออื่นๆ ในมาตร (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) โดยกำหนด นัยสำคัญที่ระดับ .05 ตามตารางของ Minium (1978) ($N = 221$) และนำมาวิเคราะห์หาค่าความ เทียง โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในแบบแอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient of Internal Consistency) จากการวิเคราะห์ดังกล่าวได้ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 45 ข้อ และค่าแอลฟาเท่ากับ .8782 (ดูภาคผนวก จ)

ตารางที่ 4

จำนวนข้อกระทงมาตรการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองที่ผ่านเกณฑ์ในแต่ละด้านของข้อกระทงเดิมและข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม

ด้าน	ข้อกระทงเดิม	ข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม	รวม
ความสามารถหรือทักษะทางบวก	10	12	22
ลักษณะการหรือบุคลิกภาพทางด้านลบ	10	13	23
รวม		45	

เนื่องจากมีงานวิจัยพบว่า การเพิ่มคุณค่าให้ตนเองมีความสัมพันธ์กับการนับถือตนเอง Baumgardner และคณะ (1989) พบว่าเมื่อบุคคลได้รับผลป้อนกลับทางลบ บุคคลที่มีการนับถือตนเองสูงจะแสดงให้เห็นว่ามีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองสูงกว่าบุคคลที่มีการนับถือตนเองต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลที่มีการนับถือตนเองสูง จะลดความสำคัญของแหล่งกำเนิดของผลป้อนกลับทางลบ และแสดงความชื่นชมต่อแหล่งกำเนิดของผลป้อนกลับทางบวกมากกว่า จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าในบางคนจะมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองสูงกว่าบุคคลอื่น และ Paulhus (1998) ทำการศึกษาลักษณะการ ของการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองในนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งจากการทดลองสรุปได้ว่าการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนับถือตนเอง ซึ่งจากงานวิจัยดังกล่าวพบความสอดคล้องในแนวทางเดียวกันของการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองและการนับถือตนเองผู้วิจัยจึงนำเอาคุณสมบัตินี้ไปใช้ในการหาค่าความตรงของมาตรวัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง

ในการวิเคราะห์หาค่าความตรงของมาตร ผู้วิจัยจึงได้นำมาตรวัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง ผู้วิจัยได้พัฒนาข้างต้นมาหาค่าสหสัมพันธ์กับมาตรวัดการนับถือตนเองของ Rosenberg (1979) ที่ได้พัฒนาขึ้น โดยสิรินรัตน์ ศรีสรवल (2547) จำนวน 24 ข้อ ผู้วิจัยนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 141 คน เป็นเพศชายจำนวน 53 คน และเพศหญิงจำนวน 88 คน มีอายุระหว่าง 18-23 ปี ผลที่ได้พบว่า การเพิ่มคุณค่าให้ตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการนับถือตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ, $r(139) = .70, p < .01$, หนึ่งหาง

3. งานที่มอบหมาย (Task)

งานที่มอบหมายนี้เป็นแบบทดสอบความสามารถที่จัดทำขึ้นเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้รับข้อมูลป้อนกลับว่าประสบความสำเร็จหรือประสบความสำเร็จล้มเหลวในงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนของ New teacher group สำนักพิมพ์เดอะบุคส์มาใช้ในการทดสอบซึ่งแบบทดสอบมีการวัดหลายด้านรวมกันได้แก่ มิติสัมพันธ์แบบเอกภาพ มิติสัมพันธ์แบบอนุกรมมิติ แบบสรุปความ แบบอุปมาอุปไมย เป็นต้น โดยข้อมูลป้อนกลับที่กลุ่มตัวอย่างได้รับนั้นเป็นผลการทดสอบลง ว่าประสบความสำเร็จหรือประสบความสำเร็จล้มเหลว ผู้วิจัยจัดให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบความสามารถโดยมีการกำหนดเวลา ทั้งในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบและสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ

เนื่องจากแบบทดสอบที่นำมาใช้ในการทดสอบนั้นเป็นแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนของเด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาซึ่งผู้วิจัยจึงเห็นว่าระดับความยากง่ายและเวลาที่เหมาะสมเป็นตัวแปรที่สำคัญในการทำแบบทดสอบผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกข้อกระทงแบบทดสอบจำนวน 50 ข้อนำไปหาคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของกลุ่มตัวอย่างจริง โดยการหาคุณภาพของเครื่องมือผู้วิจัยจะนำแบบทดสอบจำนวน 50 ข้อไปให้กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี จำนวน 250 คน ทดลองทำแบบทดสอบแล้วจับเวลาเพื่อทดสอบระดับความยากง่ายและเวลาที่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาคัดหาคะแนนความยากง่ายโดยใช้ร้อยละการตอบถูกในแต่ละข้อเป็นเกณฑ์ในการแบ่งโดย

จำนวนคนตอบถูก	1% - 34 %	คือ ระดับความยากมาก
จำนวนคนตอบถูก	35%- 65%	คือ ระดับความยากปานกลาง
จำนวนคนตอบถูก	66%- 100%	คือ ระดับความยากน้อย

ข้อกระทงที่มีคะแนนอยู่ในช่วง 35%- 65% คือ ระดับความยากปานกลาง คือข้อกระทงที่จะนำมาใช้ในการวิจัยซึ่งข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์มีจำนวนทั้งสิ้น 25 ข้อ (ดูตัวอย่างที่ภาคผนวก ฉ)

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้ร่วมการทดลองเป็นนิสิตนักศึกษาจำนวน 578 คน การเก็บข้อมูลจะถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 สถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ (ทำงานเดี่ยว) จำนวน 288 คน และกลุ่มที่ 2 สถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ (ทำงานคู่) จำนวน 290 คน เพื่อจัดกระทำใน 2 สถานการณ์ ได้แก่

1. สถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ (ทำงานเดี่ยว)

การทดลองเริ่มจากการคัดเลือกบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงและต่ำ โดยผู้วิจัยแจ้งให้ผู้ร่วมการทดลองทราบว่า จะมีทดสอบความสามารถ (लग) และต่อจากนั้นจะเป็นการทดสอบบุคลิกภาพ ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบให้ผู้ร่วมการทดลองเขียนชื่อ อายุ เพศ สถาบัน เลขประจำตัวนิสิตนักศึกษา ลงบนแบบทดสอบ จากนั้น ผู้วิจัยแจ้งให้ทราบว่าให้เวลาในการทำแบบทดสอบ 25 ข้อ 10 นาที และให้เริ่มลงมือทำพร้อมกัน เมื่อหมดเวลาในการทำแบบทดสอบผู้วิจัยแจ้งให้ทราบว่าหมดเวลาทำแบบทดสอบแล้ว ให้ทำแบบทดสอบต่อไปซึ่งแบบทดสอบบุคลิกภาพไม่มีการกำหนดเวลา หลังจากนั้น ผู้วิจัยเก็บแบบทดสอบของทุกคนกลับมาและแจ้งให้ผู้ร่วมการทดลองทราบว่าผลการทดสอบ จะแจ้งให้ทราบในการเรียนครั้งต่อไปอีก 1-2 สัปดาห์ข้างหน้า ซึ่งระยะเวลาที่แตกต่างกันนี้ไม่ส่งผลต่อการทดลอง ทั้งนี้ผู้วิจัยแจ้งให้ผู้ร่วมการทดลองทราบว่าผลการทดสอบความสามารถที่ได้จะเป็นความลับ จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยการทดสอบค่าที่ระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์หากลุ่มสูง-กลุ่มต่ำจากร้อยละ 27 จากร้อยละ 27 ของคะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนสูงและร้อยละ 27 ของคะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนต่ำ เพื่อให้ผลป้อนกลับ โดยผู้วิจัยจะสุ่มแจ้งผลการทดสอบ (लग) ให้ผู้ร่วมการทดลองที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงและต่ำได้รับผลตอบกลับทั้งประสบความสำเร็จ (ผลป้อนกลับทางบวก) และล้มเหลว (ผลป้อนกลับทางลบ) ในจำนวนที่เท่ากันในแต่ละกลุ่ม จากนั้นใน 1-2 สัปดาห์ต่อมาผู้วิจัยนำผลการทดสอบไปแจ้งให้แก่ผู้ร่วมการทดลองทราบ โดยในกระดาษที่แจ้งผลป้อนกลับจะระบุข้อมูลดังนี้

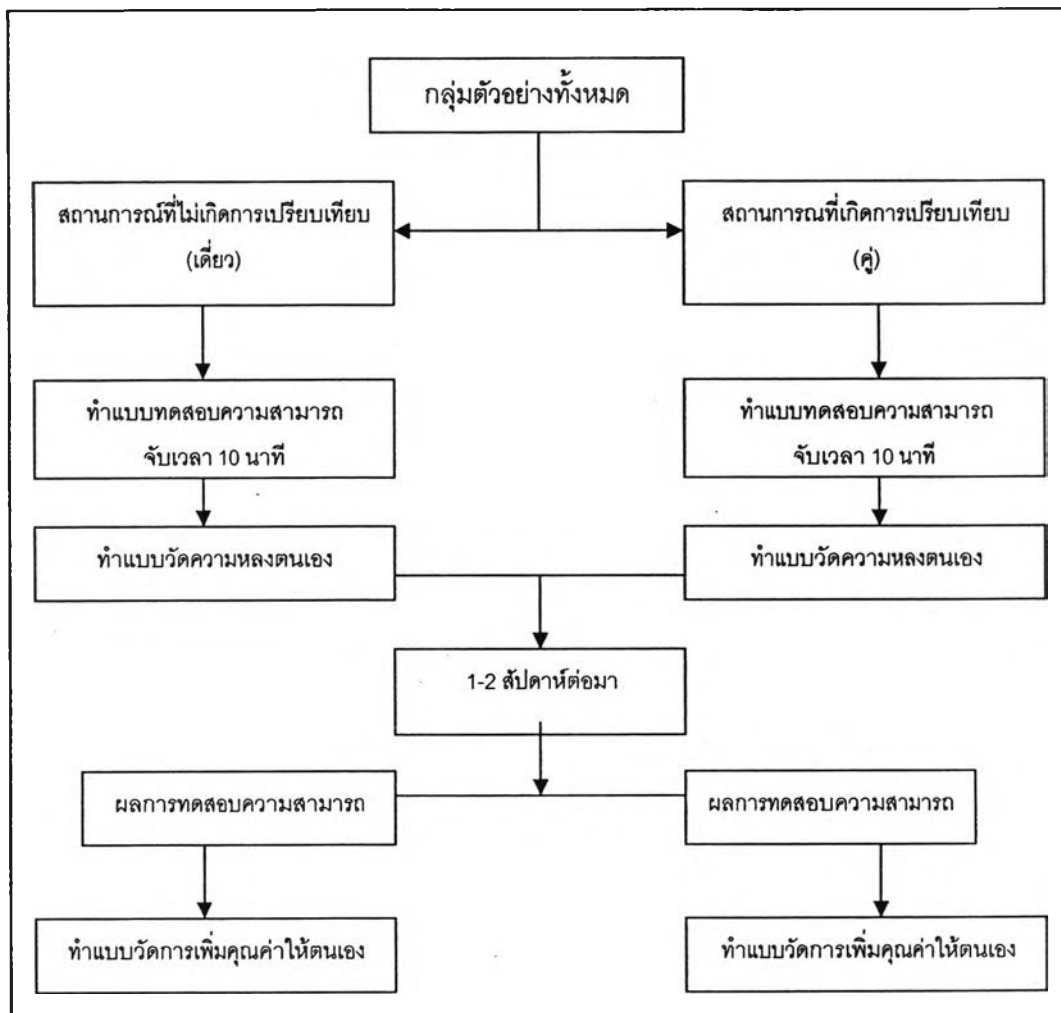
ชื่อ.....คณะ.....
ผลการทดสอบ..... (สูงกว่าคะแนนมาตรฐาน)
..... (ต่ำกว่าคะแนนมาตรฐาน)

รวมเป็นชุดเดียวกันกับแบบวัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง เมื่อผู้ร่วมการทดลองได้รับผลป้อนกลับแล้วผู้วิจัยแจ้งให้ผู้ร่วมการทดลองทราบว่าเป็นผลคะแนนจากการทดสอบความสามารถที่ผ่านมาและกำชับให้ผู้ร่วมการทดลองทราบว่าผลการทดสอบความสามารถที่ได้รับของแต่ละท่านจะเป็นความลับ จากนั้นให้ผู้ร่วมการทดลองทุกคนทำแบบวัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง เมื่อผู้ร่วมการทดลองทำแบบวัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองเสร็จแล้ว ผู้วิจัยเก็บกระดาษคำตอบคืน และแจ้งให้ผู้ร่วมการทดลองทราบว่าเป็นการทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องใดพร้อมทั้งแจ้งคะแนนที่ได้จากการทดสอบที่เป็นคะแนนที่แท้จริงกลับคืนให้แก่ผู้ร่วมการทดลองและกล่าวขอบคุณผู้ร่วมการทดลองที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัย

2. สถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ (ทำงานคู่)

ในสถานการณ์นี้ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอีกกลุ่มหนึ่ง จัดให้อยู่ในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบโดยให้ทำงานร่วมกันเป็นคู่ (เกิดการเปรียบเทียบ) ผู้วิจัยแจ้งให้กลุ่มตัวอย่างทราบว่าจะมีการทดสอบความสามารถ โดยระบุให้ผู้ร่วมการทดลองทำการจับคู่เพื่อนที่นั่งเรียนใกล้กันและให้เขียนชื่อคู่ของตนเองไว้ที่มุมกระดาษด้านบน ผู้วิจัยแจ้งให้ผู้ร่วมการทดลองทราบว่าให้ทำคนละ 1 ชุด แต่ผลการทดสอบที่ได้จะเป็นผลจากคะแนนรวมในคู่ของผู้ร่วมการทดลองแล้วหาเป็นคะแนนเฉลี่ย จากนั้นจึงเริ่มกระบวนการเก็บข้อมูลที่มีลำดับขั้นตอนเช่นเดียวกับในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ

ทั้งนี้ผลคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถไม่ถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผลการทดสอบที่ได้เป็นเพียงผลการทดสอบลงที่แจ้งให้ผู้ร่วมการทดลองทราบถึงผลป้อนกลับเท่านั้น ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยสามารถสรุปเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ภาพที่ 1 ขั้นตอนดำเนินการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows โดยสถิติที่ใช้ในการวิจัยคือการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทาง (Three-way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐานทั้ง 7 ข้อ โดย

สมมติฐานข้อที่ 1 ทดสอบปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างความหลงตนเองกับการเปรียบเทียบทางสังคม

สมมติฐานข้อที่ 2 ทดสอบผลหลักอย่างง่าย (Simple effect) ของการเปรียบเทียบในกลุ่มบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 3 ทดสอบผลหลักอย่างง่าย (Simple effect) ของการเปรียบเทียบในกลุ่มบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

สมมติฐานข้อที่ 4 ทดสอบปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างความหลงตนเองกับผลป้อนกลับ

สมมติฐานข้อที่ 5 ทดสอบผลหลักอย่างง่าย (Simple effect) ของผลป้อนกลับในกลุ่มบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 6 ทดสอบผลหลักอย่างง่าย (Simple effect) ของผลป้อนกลับในกลุ่มบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

สมมติฐานข้อที่ 7 ทดสอบผลหลัก (Main Effect) ของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง